

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
den 27 november 1997 *

I mål T-224/95,

Roger Tremblay, Vernantes (Frankrike),

Harry Kestenberg, Saint-André-Les-Vergers (Frankrike), och

Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (SELL), intresseförening bildad enligt fransk rätt, Paris, företrädd av advokaten Jean-Claude Fourgoux, Paris, delgivningsadress: Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Music User's Council of Europe (MUCE), bolag bildat enligt engelsk rätt, Uxbridge (Förenade kungariket), företrädd av advokaten Jean-Claude Fourgoux, Paris, delgivningsadress: Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

* Rättegångsspråk: franska.

Associazione italiana imprenditori locali da ballo (SILB), intresseförening bildad enligt italiensk rätt, Rom (Italien), företrätt av advokaten Jean-Claude Fourgoux, Paris, delgivningsadress: Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, Luxemburg,

intervenienter,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företräd av juridiske rådgivaren Giuliano Marengo, och Guy Charrier, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företräd av Kareen Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och Jean-Marc Belorgey, chargé de mission, samma avdelning, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: Frankrikes ambassad, 8b, boulevard Joseph II, Luxemburg,

intervenient,

angående en talan om dels ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 13 oktober 1995 om att avslå klagomålen som bland andra Roger Tremblay och Harry Kestenberg hade framställt den 4 februari 1986 med stöd av artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 13, 1962, s. 204), i den del dessa avsåg att förvaltningsbolag för upphovsrätt i olika medlemsstater delade upp marknaden

mellan sig och den totala avskärmning av marknaden som detta resulterade i, dels att kommissionen skall föreläggas att företa den utredning som är nödvändig för att fastställa den konkurrensbegränsande samverkan som har påtalats,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden C. W. Bellamy, samt domarna A. Kalogeropoulos och J. D. Cooke,

justitiesekreterare: byrådirektören A. Mair,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 29 maj 1997,

följande

Dom

Bakgrund och förfarande

Faktiska omständigheter i målet

- 1 Den 4 februari 1986 framställde en sammanslutning av diskoteksägare kallad BEMIM (Bureau européen des médias de l'industrie musicale), som de enskilda diskoteksägarna Roger Tremblay och Harry Kestenberg tillhörde vid denna tidpunkt, en ansökan till kommissionen enligt artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT L 13, 1962, s. 204, nedan kallad förordning nr 17), om att det skulle

fastställas att det skett överträdelse av artiklarna 85 och 86 i EEG-fördraget. Genom denna ansökan riktades misstankar om överträdelse mot Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (nedan kallat SACEM), vilket är det franska bolag som förvaltar upphovsrätt till musik. Liknande klagomål från andra klagande hade framställts till kommissionen mellan åren 1979 och 1988.

- 2 Klagomålet av den 4 februari 1986 innehöll i huvudsak följande anmärkningar. Den första anmärkningen, som avsåg överträdelse av artikel 85.1 i fördraget, gällde att förvaltningsbolag för upphovsrätt i olika medlemsstater delade upp marknaden mellan sig genom att sluta avtal om att ömsesidigt företräda varandra, enligt vilka förvaltningsbolagen inte fick förhandla direkt med användarna i en annan medlemsstat, och den totala avskärmning av marknaden som detta resulterade i. De två andra anmärkningarna, som avsåg överträdelse av artikel 86 i fördraget, gällde de oskäliga och diskriminerande taxorna för den royalty som SACEM krävde respektive dennas vägran att låta franska diskotek använda enbart utländsk repertoar.
- 3 I anledning av klagomålen inledde kommissionen en utredning, i form av begäran om upplysningar, med stöd av artikel 11 i förordning nr 17.
- 4 Kommissionens utredning avbröts mellan december 1987 och augusti 1988 på grund av att Cour d'appel d'Aix-en-Provence, Cour d'appel de Poitiers och Tribunal de grande instance de Poitiers begärde förhandsavgöranden av EG-domstolen, vilka framförallt ifrågasatte nivån på den royalty som SACEM tog ut, att avtal om att ömsesidigt företräda varandra hade slutits mellan nationella förvaltningsbolag för upphovsrätt och att de avtal om företräddande som slutits av SACEM var heltäckande och gällde hela repertoaren, i förhållande till artiklarna 85 och 86 i fördraget. Domstolen fastslog i domar av den 13 juli 1989 i mål 395/87, Tournier, (Rec. 1989, s. 2521, 2580), och i de förenade målen 110/88, 241/88 och 242/88, Lucazeau m. fl. (Rec. 1989, s. 2811, 2834), bland annat att "artikel 85 i

EEG-fördraget skall tolkas så att den förbjuder alla samordnade förfaranden mellan nationella förvaltningsbolag för upphovsrätt i medlemsstater som har till syfte eller verkan att neka användare som är etablerade i en annan medlemsstat direkt tillgång till deras repertoar. Det ankommer på de nationella domstolarna att avgöra om ett sådant förfarande faktiskt förekommer bland förvaltningsbolagen”.

- 5 Efter dessa domar återupptog kommissionen sin utredning, närmare bestämt avseende skillnaderna i storleken på den royalty som togs ut av olika förvaltningsbolag för upphovsrätt inom gemenskapen. Resultatet av kommissionens utredning nedtecknades i en rapport den 7 november 1991.

- 6 Den 18 december 1991 skickade bland andra Roger Tremblay, Harry Kestenberg och BEMIM, med stöd av artikel 175 i EEG-fördraget, en skriftlig anmodan till kommissionen som gick ut på att denna skulle ta ställning till deras klagomål.

- 7 Den 20 januari 1992 skickade kommissionen BEMIM ett meddelande enligt artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963 om sådana förhör som avses i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT 127, 1963, s. 2268, nedan kallad förordning nr 99/63). I meddelandet uppgav kommissionen att den med tillämpning av subsidiaritets- och decentraliseringsprincipen ansåg att den inte kunde bifalla klagomålen med stöd av de uppgifter som de innehöll, eftersom något gemenskapsintresse inte förelåg, då de påtalade förfarandena huvudsakligen berörde nationella förhållanden och då de redan utgjorde föremål för talan som var anhängiggjorda vid flera franska domstolar.

- 8 Den 20 mars 1992 framställde sökandenas ombud synpunkter på meddelandet av den 20 januari 1992 och begärde att kommissionens undersökning skulle fortsätta samt att det skulle skickas ett meddelande om anmärkningarna.

- 9 Genom en skrivelse av den 12 november 1992 från den kommissionsledamot som ansvarade för konkurrensfrågor underrättades klagandena om det slutliga avslaget på deras ansökan om att det skulle fastställas att det skett överträdelser av artiklarna 85 och 86 i fördraget.
- 10 Talan mot beslutet av den 12 november 1992 väcktes vid förstainstansrätten den 11 januari 1993.
- 11 Genom dom av den 24 januari 1995 i mål T-5/93, Tremblay m. fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-188, nedan kallad domen Tremblay I) ogiltigförklarade förstainstansrätten (andra avdelningen) beslutet av den 12 november 1992, eftersom den ansåg att detta innebar ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget i den del det innebar ett avslag på anmärkningen om en avskärmning av marknaden till följd av en påstådd konkurrensbegränsande samverkan mellan SACEM och förvaltningsbolagen för upphovsrätt i övriga medlemsstater. Talan ogillades i övrigt.
- 12 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 24 mars 1995 överklagade Roger Tremblay, Harry Kestenberg och Syndicat des exploitants de lieux de loisirs (nedan kallad SELL) förstainstansrättens dom och yrkade att den skulle upphävas i den del den avsåg ett ogillande av talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 12 november 1992 att avslå anmärkningarna om en överträdelse av artikel 86 i fördraget.
- 13 Efter domen Tremblay I skickade kommissionen den 23 juni 1995 ett meddelande enligt artikel 6 i förordning nr 99/63 (nedan kallad skrivelsen enligt artikel 6) till sökandenas ombud.
- 14 I skrivelsen erinrade kommissionen inledningsvis om att förstainstansrätten i ovan nämnda dom hade ansett att motiveringen i beslutet av den 12 november 1992 inte hade givit sökandena möjlighet att få reda på skälen till att deras klagomål avslagits

i den del detta rörde en avskärmning av marknaden till följd av att förvaltningsbolag för upphovsrätt i olika medlemsstater hade slutit avtal om att ömsesidigt företräda varandra.

- 15 I avsnittet "Bedömning" i skrivelsen enligt artikel 6 redogjorde kommissionen till att börja med för de svar som domstolen lämnat i sina domar i de ovan nämnda målen *Tournier och Lucazeau m. fl.* på frågorna angående det nätverk med avtal om ömsesidigt företrädande som de nationella förvaltningsbolagen för upphovsrätt hade organiserat och dessa bolags gemensamma vägran att ge användare av upphovsrättsligt skyddad musik i övriga medlemsstater direkt tillgång till sina respektive repertoarer.
- 16 Kommissionen påpekade i detta avseende att domstolen i sina domar hade fastslagit att avtal om ömsesidigt företrädande som grundade en ensamrätt, genom att bolagen åtog sig att inte ge utländska användare av upphovsrättsligt skyddad musik direkt tillgång till sin repertoar, kunde omfattas av förbudet i artikel 85.1 i fördraget. Kommissionen tillade dock att då klausulerna om ensamrätt i avtalen om ömsesidigt företrädande hade upphävts utan att bolagen för upphovsrätt hade ändrat sitt handlande, vilket gick ut på att neka andra bolag än de som var etablerade inom territoriet i fråga tillgång till sin repertoar, hade domstolen därefter prövat om dessa bolag inte i själva verket hade bevarat sin ensamrätt genom ett samordnat förfarande. I detta avseende uppgav kommissionen att även om domstolen hade ansett att en överenskommelse mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt, som gick ut på att systematiskt neka utländska användare direkt tillgång till deras repertoarer, skulle anses som ett samordnat förfarande som begränsade konkurrensen och som kunde komma att påverka handeln mellan medlemsstaterna, hade domstolen likväl också framhållit att en överenskommelse av detta slag inte kunde presumeras när det kunde finnas andra förklaringar till det parallella uppträdet än förekomsten av en överenskommelse. Kommissionen noterade att enligt domstolen "kan detta vara fallet när förvaltningsbolag för upphovsrätt i andra medlemsstater, vid direkt tillgång till deras repertoar, skulle tvingas att organisera ett eget system för förvaltning och kontroll inom ett annat territorium".

- 17 Med stöd av dessa principer uppgav kommissionen därefter i sin skrivelse att även om det kunde fastställas att det förelåg en viss likhet i det sätt på vilket olika förvaltningsbolag i gemenskapen nekade diskotek som var etablerade i andra medlemsstater direkt tillgång till sin repertoar, ansåg den fortfarande att detta parallella uppträdande endast förklarades av de lika situationer som dessa olika förvaltningsbolag för upphovsrätt befann sig i. Kommissionen hänvisade härvid till generaladvokat Jacobs förslag till avgörande i de ovannämnda målen *Tournier och Lucazeau m. fl.* (Rec. 1989, s. 2536), i vilka han framhöll den särskilda karaktär som marknaden för upphovsrätt har, vars skydd, för att vara effektivt, kräver en konstant övervakning och förvaltning inom de nationella territorierna. Kommissionen anmärkte i samband med detta att alla förvaltningsbolag för upphovsrätt som vill bedriva verksamhet inom ett annat territorium än sitt eget måste inrätta ett system för förvaltning som ger bolaget möjlighet att förhandla med sina klienter, att kontrollera de faktorer som utgör underlaget för royalty, att övervaka användningen av bolagets repertoar och att vidta nödvändiga åtgärder för att bemöta de piratkopieringar som bolaget kan utsättas för. Bolagen kan dock tillförsäkra en mindre kostsam och mer effektiv förvaltning av sin repertoar genom att uppdra förvaltningen av denna till ett bolag som är etablerat inom det andra landets territorium.
- 18 Kommissionen hänvisade till domstolens dom av den 31 mars 1993 i de förenade målen C-89/85, C-104/95, C-114/85, C-116/85, C-117/85 och C-125/85 *MC-129/85, Ahlström Osakeyhtiö m. fl.* (Rec. 1993, s. I-1307, de så kallade pappersmassamålen) och påpekade att förekomsten av ett samordnat förfarande inte var den enda tänkbara förklaringen till det påtalade handlandet av bolagen för upphovsrätt, eftersom bolagen, enligt kommissionens mening, inte hade något intresse av att använda en annan metod än den som bestod i att ge en fullmakt till ett bolag som var etablerat inom det relevanta territoriet.
- 19 Av detta drog kommissionen slutsatsen att:

” ... i brist på bevis eller konkreta indicier från Er eller från andra klagande som pekar på förekomsten av ett sådant samordnat förfarande, vilka inte heller har kunnat erhållas av kommissionen, kan detta parallella uppträdande inte anses bero på en konkurrensbegränsande samverkan eller ett samordnat förfarande mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt”.

20 I avsnittet "Slutsatser" i skrivelsen av den 23 juni 1995 angavs följande:

"Under dessa omständigheter anser kommissionen att det saknas fog för Roger Tremblays, François Lucazeaus och Harry Kestenbergs klagomål i den del dessa avser att den nationella marknaden för upphovsrätt till musik avskärmas på grund av en konkurrensbegränsande samverkan eller ett samordnat förfarande mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt i olika medlemsstater.

Kommissionen underrättar Er därför om att den, med stöd av artikel 6 i kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963, har för avsikt att avslå Roger Tremblays, François Lucazeaus och Harry Kestenbergs klagomål i denna del..."

21 Den 24 juli 1995 framställde sökandenas ombud synpunkter på skrivelsen av den 23 juni 1995 för Roger Tremblays och Harry Kestenbergs räkning. Det gjordes i synnerhet gällande att kommissionen i sin skrivelse enligt artikel 6 "hade inskränkt sig till att ange att den inte hade kunnat erhålla några konkreta indicier på att det förekom ett samordnat förfarande, utan att bevisa att den hade sökt efter sådana indicier" och "inte hade visat att den återupptagit undersökningen, vilket den borde ha gjort efter förstainstansrättens dom". Sökandenas ombud gjorde gällande att det förelåg en överenskommelse mellan de nationella förvaltningsbolagen för upphovsrätt som syftade till att avskärma marknaden genom att det slöts avtal om ömsesidigt företrädande samt en konkurrensbegränsande samverkan mellan dessa bolag som avsåg att bibehålla en hög prisnivå, och menade att de skäl som kommissionen åberopat för att avslå klagomålet i den del detta avsåg förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan var verkningslösa. Kommissionen borde därför antingen fullfölja undersökningen eller vilandeförklara ärendet till dess att domstolen hade meddelat dom i överklagandet av domen Tremblay I.

22 Genom skrivelse av den 13 oktober 1995, undertecknad av den kommissionsledamot som ansvarade för konkurrensfrågor, underrättades Roger Tremblay och Harry Kestenberg om det slutliga avslaget på deras klagomål av den 4 februari 1986.

- 23 I skrivelsen av den 13 oktober 1995 uppgav kommissionen att det av vad som redan angivits i skrivelsen enligt artikel 6 av den 23 juni 1995 framgick att det inte förelåg tillräckliga skäl för att bifalla klagomålen och att klagandenas synpunkter i skrivelsen av den 24 juli 1995 inte innehöll några nya faktiska eller rättsliga omständigheter som kunde ändra denna slutsats. Kommissionen konstaterade bland annat att det i denna skrivelse hade begärts att den skulle bevisa inte enbart en konkurrensbegränsande samverkan bestående i att förvaltningsbolag för upphovsrätt i olika medlemsstater delade upp marknaden mellan sig genom att sluta avtal om att ömsesidigt företräda varandra, utan också en andra konkurrensbegränsande samverkan mellan samma bolag som avsåg att bibehålla en hög prisnivå på musik.
- 24 Vad beträffade den första påstådda konkurrensbegränsande samverkan, erinrade kommissionen om de skäl som den redan angivit i skrivelsen enligt artikel 6. I fråga om den andra påstådda konkurrensbegränsande samverkan, gjorde kommissionen till att börja med gällande, med hänvisning till domen Tremblay I, att denna anmärkning inte hade framställts i klagomålet, utan enbart i klagandenas synpunkter i skrivelsen av den 20 mars 1992 till svar på skrivelsen enligt artikel 6 av den 20 januari 1992. Av detta drog kommissionen slutsatsen att den inte var tvungen att svara på anmärkningen och att förstainstansrätten inte hade prövat denna del av beslutet i sin dom. Den framhöll dock att de skäl som den redan hade angivit i punkt 12 i sitt beslut av den 12 november 1992 fortfarande var giltiga, det vill säga att även om det inte kunde uteslutas att det förekom en konkurrensbegränsande samverkan eller ett samordnat förfarande mellan bolagen för upphovsrätt, vilka var företrädda inom Groupement européen des sociétés d'auteurs et de compositeurs (nedan kallad GESAC) — vilket inte hade kunnat styrkas — föreföll det trots allt som om detta inte medförde några bestämda verkningar för taxorna, varav vissa sjönk och andra steg efter det att domarna i de ovan nämnda målen Tournier och Lucazeau m. fl. avkunnats den 13 juli 1989, och vilka fortfarande uppvisade betydande inbördes skillnader.

Förfarandet

- 25 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 december 1995 väckte sökandena denna talan.

- 26 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 28 maj 1996 ansökte Republiken Frankrike om att få intervensera till stöd för svaranden. Ordföranden för förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning biföll denna ansökan genom beslut av den 2 juli 1996. Sökandena har inte inom föreskriven tid inkommit med synpunkter på Republiken Frankrikes interventionsinlägga.
- 27 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 30 maj 1996 bad sammanslutningen Music User's Council of Europe (nedan kallad MUCE) att få intervensera till stöd för sökandena. Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 juni 1996 bad även Associazione italiana imprenditori locali da ballo (nedan kallad SILB) att få intervensera till stöd för sökandena. Genom beslut av den 9 oktober 1996 biföll ordföranden för förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning dessa ansökningar om intervention.
- 28 I dom av den 24 oktober 1996 ogillade domstolen Roger Tremblays, Harry Kestenbergs och SELL:s överklagande av domen Tremblay I (C-91/95 P, Tremblay m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-5547).
- 29 I enlighet med bestämmelserna i artiklarna 14 och 51 i förstainstansrättens rättegångsregler beslutade förstainstansrätten i plenum den 6 november 1996 att hänskjuta målet, som först tilldelats andra avdelningen i utökad sammansättning, till andra avdelningen.
- 30 Då intervenienterna MUCE och SILB inte ingav några interventionsinläggor inom föreskriven tid, avslutades det skriftliga förfarandet den 21 november 1996.

- 31 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta föregående åtgärder för bevisupptagning. Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid offentligt sammanträde den 29 maj 1997.

Parternas yrkanden

- 32 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 13 oktober 1995 i den del det innebär ett avslag på klagomålet,
- förelägga kommissionen att som en följd av detta företa den utredning som är nödvändig för att bevisa en konkurrensbegränsande samverkan, samt
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

- 33 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla talan, samt
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

- 34 Republiken Frankrike har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla den talan som Roger Tremblay, Harry Kestenberg och SELL har väckt.

Yrkandet om att det skall riktas ett föreläggande till kommissionen

35 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall förelägga kommissionen att företa den utredning som är nödvändig för att bevisa den påstådda konkurrensbegränsande samverkan.

36 Förstainstansrätten erinrar om att enligt fast rättspraxis tillkommer det inte förstainstansrätten att vid sin legalitetsprövning rikta förelägganden till institutionerna. Enligt artikel 176 i fördraget skall nämligen den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa en dom som har meddelats i ett mål om ogiltigförklaring (se domstolens dom av den 24 juni 1986 i mål 53/85, Akzo Chemie mot kommissionen, Rec. 1986, s. 1965, punkt 23, och förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i mål T-109/94, Windpark Groothusen mot kommissionen, REG 1995, s. II-3007, punkt 61).

37 Detta betyder att sökandenas yrkande om att det skall riktas ett föreläggande till kommissionen skall avvisas.

Yrkandet om ogiltigförklaring

38 Sökandena har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 176 i fördraget, den andra bristfällig motivering av det ifrågasatta beslutet och den tredje överträdelse av fördraget och maktmissbruk.

39 Förstainstansrätten anser att den andra grunden, avseende bristfällig motivering, bör prövas först, innan den första och den tredje grunden prövas.

Grunden avseende bristfällig motivering av det ifrågasatta beslutet

Parternas argument

- 40 Till att börja med har sökandena gjort gällande att motiveringen av beslutet är bristfällig, eftersom den inte stöds av en undersökning som kommissionen borde ha utfört. I det ifrågasatta beslutet har kommissionen nöjt sig med ett försök till en allmän rättslig motivering av förvaltningsbolagens för upphovsrätt handlande som dels grundas på en distinktion mellan ett parallellt uppträdande och en konkurrensbegränsande samverkan, dels på att det överläts åt de nationella domstolarna att göra en bedömning av överenskommelsen. Sökandena har klandrat kommissionen för att den har ursäktat sig med att det inte har framlagts några bevis om förekomsten av ett samordnat förfarande och därmed har ålagt klagandena att samla in dessa uppgifter, trots att kommissionen förfogar över mycket effektivare medel för detta och trots att den är skyldig att pröva klagomålen omsorgsfullt, ansvarsfullt och skyndsamt.
- 41 För övrigt anser sökandena att motiveringen av beslutet är bristfällig på grund av att kommissionens bedömning är begränsad till de klausuler i avtalen om ömsesidigt företrädande som rör den ensamrätt som förvaltningsbolagen för upphovsrätt åtnjuter vad gäller tillgång till utländska repertoarer.
- 42 Vad slutligen beträffar kommissionens avslag på sökandenas anmärkning om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan som syftar till att bibehålla en hög prisnivå på royalty, har sökandena klandrat kommissionen för att den i sitt beslut har upprepat de skäl som den redan angivit i punkt 12 i sitt ursprungliga beslut av den 12 november 1992, trots förstainstansrättens ogiltigförklaring i domen Tremblay I. Enligt dem är denna motivering i ännu högre grad bristfällig, eftersom den inte innehåller någon jämförande studie över de taxor som olika förvaltningsbolag för upphovsrätt tillämpar. Vad beträffar kommissionens argument att ett bestridande av det ifrågasatta beslutet i denna del inte kan upptas till sakprövning, eftersom domen Tremblay I endast innebar att kommissionens ursprungliga beslut ogiltigförklarades i den del det avsåg bristfällig motivering av

avslaget på anmärkningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan som syftade till en avskärmning av marknaden, har sökandena genmält att domen i fråga avser hela den påtalade överenskommelsen och att det inte kan göras någon åtskillnad mellan denna anmärkning och den som rör förekomsten av en konkurrensbegränsande prissamverkan med avseende på royalty.

43 Kommissionen har för det första gjort gällande att sökandenas grund inte kan upp-
tas till sakprövning i den del som rör beslutet om att avslå anmärkningen om
förekomsten av en konkurrensbegränsande prissamverkan med avseende på roy-
alty mellan bolag för upphovsrätt. Enligt kommissionen har förstainstansrätten
enbart ogiltigförklarat kommissionens beslut i den del det rör avslaget på anmärk-
ningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan för att uppdel-
a och avskärma marknaden, eftersom denna var den enda anmärkning som ingick i
det ursprungliga klagomålet. Enligt kommissionen framfördes påståendet om en
andra konkurrensbegränsande prissamverkan först i klagandenas synpunkter på
skrivelsen enligt artikel 6 av den 20 januari 1992. Av detta drog kommissionen slut-
satsen att den inte var tvungen att svara på anmärkningen och att det i avsaknad av
något klagomål inte förelåg något beslut i denna del.

44 Vad för det andra gäller avslaget på anmärkningen om en avskärmning av markna-
den, har kommissionen noterat att den i det ifrågasatta beslutet avlog klagomålet
på grund av att den ansåg att den påstådda konkurrensbegränsande samverkan inte
var styrkt, och inte som sökandena har gjort gällande av det skälet att det skulle
ankomma på de nationella domstolarna att göra en bedömning av samordningen.
Kommissionen har erinrat om alla uppgifter som angavs i skrivelsen enligt artikel 6
och i beslutet, och menar att detta är tillräckligt rättsligt motiverat. Vidare anser
den att då det inte fanns några allvarliga indicier på att det förekom en konkur-
rensbegränsande samverkan, var den inte tvungen att underta en utredning. I detta
avseende har kommissionen gjort gällande att sökandena inte har framlagt några
nya uppgifter till stöd för denna samverkan, inte ens i deras synpunkter av den
24 juli 1995 till svar på skrivelsen enligt artikel 6, och att kommissionens egna slut-
satsar dessutom stöddes av de slutsatser som franska Conseil de la concurrence
hade dragit.

- 45 Vad beträffar sökandenas argument att det omtvistade beslutet är begränsat till en bedömning av de klausuler i avtalet om ömsesidigt företrädande som rör ensamrätt, har kommissionen hävdat att den tvärtom har bedömt hur hela systemet med ömsesidigt företrädande fungerar.
- 46 Republiken Frankrike har för det första gjort gällande att sökandena inte vid förstainstansrätten kan angripa det ifrågasatta beslutet i den del det rör avslaget på anmärkningen om en konkurrensbegränsande prissamverkan med avseende på royalty mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt. Eftersom förstainstansrätten inte har ogiltigförklarat kommissionens ursprungliga beslut i denna del, har kommissionen endast som ett tillägg svarat klagandena, vilka på nytt framställde denna anmärkning i sina synpunkter på skrivelsen enligt artikel 6, och detta endast i syfte att underrätta dem om skälen till att anmärkningen inte bifölls. I alla händelser har sökandena inte ifrågasatt kommissionens bedömning i sak, utan har inskränkt sig till att felaktigt åberopa avsaknaden av en jämförande studie över de priser på royalty som bolagen för upphovsrätt tillämpar.
- 47 Vad för det andra beträffar avslaget på anmärkningen om en avskärmning av marknaden, anser Republiken Frankrike att kommissionen på vederbörligt sätt har motiverat sitt beslut. Den har gjort gällande att skrivelsen enligt artikel 6 och det slutliga avslagsbeslutet är tillräckligt detaljerade och bygger på klar rättspraxis från domstolen. Den slutsats som kommissionen drog är dessutom densamma som franska Conseil de la concurrence kom fram till och som Cour de cassation fastslog i en dom av den 14 maj 1991. Under dessa omständigheter, och med beaktande av att det vare sig finns bevis eller konkreta indicier som kan vederlägga kommissionens ståndpunkt, anser Republiken Frankrike att kommissionen inte var skyldig att göra ytterligare utredningar.

Förstainstansrättens bedömning

- 48 Förstainstansrätten konstaterar att sökandena under denna grund har åberopat en bristfällig motivering av det ifrågasatta beslutet vad avser dels avslaget på anmärk-

ningen om en avskärmning av marknaden till följd av att förvaltningsbolag för upphovsrätt har slutit avtal om att ömsesidigt företräda varandra och dels avslaget på anmärkningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan mellan samma bolag i syfte att bibehålla en hög prisnivå på royalty. Då både kommissionen och Republiken Frankrike har ifrågasatt att grunden kan upptas till sakprövning, eftersom den avser den del av beslutet i vilket den sistnämnda anmärkningen avslogs, skall det först prövas om sökandena kan angripa det ifrågasatta beslutet på denna punkt.

49 I detta avseende vill förstainstansrätten inledningsvis erinra om att enligt fast rättspraxis kan talan inte föras om ett beslut som enbart utgör en bekräftelse på ett tidigare beslut (domstolens dom av den 15 december 1988 i de förenade målen 166/86 och 220/86, Irish Cement mot kommissionen, Rec. 1988, s. 6473, punkt 16, och dom av den 11 januari 1996 i mål C-480/93 P, Zunis Holding m. fl. mot kommissionen, REG 1996, s. I-1, punkt 14). En rättsakt som inskränker sig till att bekräfta en tidigare rättsakt kan nämligen inte ge de berörda möjlighet att på nytt ta upp frågan om den bekräftade rättsaktens lagenlighet (dom av den 22 mars 1961 i de förenade målen 42/59 och 49/59, Snuapat mot Höga myndigheten, Rec. 1961, s. 99, 146).

50 I detta fall skall det till att börja med framhållas att kommissionen redan hade avslagit klagomålen i fråga i ett beslut av den 12 november 1992 (se punkt 9 ovan). I domen Tremblay I avgjorde förstainstansrätten frågan om huruvida kommissionen hade motiverat detta beslut tillräckligt när den avslag anmärkningen om förekomsten av en överenskommelse mellan förvaltningsbolag för upphovsrätt i olika medlemsstater som stred mot artikel 85.1 i fördraget. Förstainstansrätten ansåg att ”punkterna 12 och 13 i det omtvistade beslutet [innehöll] skälen till avslaget på de två andra klagopunkterna, formulerade av sökandena i deras anmärkningar till skrivelsen enligt artikel 6’. Dessa klagopunkter avsåg ett påstått avtal dels mellan de nationella förvaltningsbolag för upphovsrätt som företrädde inom GESAC med avsikt att göra deras avgifter enhetliga till så hög taxa som möjligt, dels mellan SACEM och vissa franska sammanslutningar av personer som driver diskotek” (punkt 39 i domen).

51 Förstainstansrätten konstaterade att motiveringen av det omtvistade beslutet inte lät sökandena få reda på skälen till att deras klagomål avslagits, i den mån dessa

gällde en avskärmning av marknaden till följd av att förvaltningsbolag för upphovsrätt i olika medlemsstater hade slutit avtal om att ömsesidigt företräda varandra. Av detta drog förstainstansrätten slutsatsen att "kommissionen inte [hade] respekterat den plikt att motivera sitt beslut som föreskrivs i artikel 190 i fördraget" (punkt 40). Följaktligen ogiltigförklarade förstainstansrätten beslutet enbart i den del det innebar ett avslag på anmärkningen om en avskärmning av marknaden till följd av förekomsten av en påstådd konkurrensbegränsande samverkan mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt, som skulle ha hindrat de franska diskoteken från att få direkt tillgång till dessa bolags repertoar (punkt 49 i domen). Talan ogillades i övrigt.

52 Efter förstainstansrättens ogiltigförklaring av en del av beslutet av den 12 november 1992 ifrågasatte sökandena, i sina synpunkter av den 24 juli 1995 till svar på kommissionens skrivelse enligt artikel 6 av den 23 juni 1995, inte bara kommissionens avsikt att avslå anmärkningen om en avskärmning av marknaden till följd av avtal om ömsesidigt företräddande, utan upprepade också sitt påstående om förekomsten av en andra konkurrensbegränsande samverkan mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt "som avsåg att bibehålla en hög prisnivå på musik". I det ifrågasatta beslutet gjorde kommissionen gällande att den inte var skyldig att besvara den anmärkning som klagandena på nytt hade framställt och hänvisade därefter uttryckligen till de skäl som den anfört i punkt 12 i sitt beslut av den 12 november 1992, vilka enligt kommissionen i alla händelser fortfarande var giltiga. I detta avseende konstaterar förstainstansrätten, som sökandena dessutom har medgivit, att det ifrågasatta beslutet ordagrant upprepar de skäl som redan ingick i det tidigare beslutet.

53 Mot bakgrund av dessa omständigheter skall det framhållas att i den mån som förstainstansrätten i domen Tremblay I endast ogiltigförklarade kommissionens ursprungliga beslut, på grund av bristfällig motivering, i den del det innebar ett avslag på anmärkningen om en avskärmning av marknaden till följd av avtal om ömsesidigt företräddande, medan den ansåg att beslutet innehöll skälen till avslaget på anmärkningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan om taxorna för royalty, var kommissionen inte skyldig att i sitt nya beslut ompröva skälen till att den hade ansett att den sistnämnda anmärkningen inte kunde bifallas. Även om kommissionen enligt artikel 176 i fördraget är skyldig att se till att den rättsakt som skall ersätta den ogiltigförklarade rättsakten inte är behäftad med de fel som fastslogs i domen om ogiltigförklaring (förstainstansrättens dom av

den 2 februari 1995 i mål T-106/92, Frederiksen mot parlamentet, REGP 1995, s. II-99, punkt 32), krävs det dock inte att denna uttalar sig på nytt om aspekter av beslutet som inte har ifrågasatts genom domen om ogiltigförklaring.

- 54 Som Republiken Frankrike med all rätt har gjort gällande, utgör under dessa omständigheter kommissionens svar i skrivelsen av den 13 oktober 1995, i den mån det rör anmärkningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan om taxorna för royalty mellan förvaltningsbolag för upphovsrätt, ett rent beslut om bekräftelse av det tidigare beslutet av den 12 november 1992. I skrivelsen inskränkte sig kommissionen nämligen till att erinra klagandena om den motivering som den redan angivit i det första beslutet, vars lagenlighet inte hade ifrågasatts i den delen genom domen Tremblay I, och som den på ett otvetydigt sätt höll fast vid.
- 55 Denna bedömning stöds dessutom av det förhållandet att de omständigheter och villkor som förelåg när kommissionen avslög anmärkningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan om taxorna för royalty var desamma som förelåg när beslutet av den 12 november 1992 fattades. Den enda konkreta omständighet som klagandena åberopade till stöd för denna anmärkning i sin skrivelse till kommissionen av den 24 juli 1995 bestod nämligen i utdrag från uttalanden som ordföranden för SACEM och GESAC hade gjort under en konferens om upphovsrätt den 16 och den 17 mars 1992, i vilken en tjänsteman vid kommissionen, GD III — Industri, deltog. Som sökandena medgav vid sammanträdet som svar på en fråga från förstainstansrätten, kan det således konstateras att kommissionen redan kände till dessa uttalanden, nämnda i punkt 92 i domen Tremblay I, när den fattade sitt beslut den 12 november 1992, vilket innebar att det i alla händelser inte rörde sig om en ny omständighet som kommissionen inte kände till när den fattade sitt ursprungliga beslut (se i detta avseende domen i det ovan nämnda målet Zunis Holding m. fl. mot kommissionen, punkt 12).
- 56 Eftersom ett beslut som är en ren bekräftelse på ett tidigare beslut inte är en rättsakt som kan bli föremål för talan, kan sökandena inte, i samband med denna talan, angripa det ifrågasatta beslutet i den del det rör avslaget på anmärkningen om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan om taxorna för royalty mellan förvaltningsbolag för upphovsrätt och i detta avseende åberopa ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget.

- 57 Vad för det andra beträffar den motivering av det omtvistade beslutet som avser avslaget på anmärkningen om en avskärmning av marknaden, erinrar förstainstansrätten om att enligt fast rättspraxis består motiveringsskyldigheten i att på ett klart och otvetydigt sätt redogöra för hur den gemenskapsmyndighet som har utarbetat den ifrågasatta rättsakten har resonerat så att sökanden kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden i syfte att försvara sina rättigheter och så att gemenskapsdomstolarna kan utöva sin kontroll (domstolens dom av den 17 januari 1995 i mål C-360/92 P, Publishers Association mot kommissionen, REG 1995, s. I-23, punkt 39, förstainstansrättens dom av den 29 juni 1993 i mål T-7/92, Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, Rec. 1993, s. II-669, punkt 30, och dom av den 9 januari 1996 i mål T-575/93, Koelman mot kommissionen, REG 1996, s. II-1, punkt 83). I detta avseende är kommissionen inte skyldig att i motiveringen till de beslut som det åligger den att fatta för att säkerställa konkurrensreglernas tillämpning ta ställning till alla argument som de berörda åberopar till stöd för sin ansökan, utan det räcker att den anger de faktiska omständigheter och rättsliga överväganden som har väsentlig betydelse för beslutets systematik (se bland annat domen i det ovan nämnda målet Asia Motor France m. fl. mot kommissionen, punkt 31).
- 58 I detta fall anser förstainstansrätten att sökandenas redovisning av det omtvistade beslutet är oriktig, bland annat på grund av att de har gjort gällande att kommissionen skulle ha begränsat sig till en bedömning av klausulerna om ensamrätt i de avtal om att ömsesidigt företräda varandra som förvaltningsbolagen för upphovsrätt i olika medlemsstater har slutit.
- 59 Kommissionen har nämligen — i synnerhet i skrivelsen enligt artikel 6 som det ifrågasatta beslutet uttryckligen hänvisar till — i stor utsträckning återgivit de svar som domstolen lämnade i domarna i de ovan nämnda målen Tournier och Lucazeau m. fl. angående bedömningen, i förhållande till artikel 85.1 i fördraget, av avtal om att ömsesidigt företräda varandra som har slutits av förvaltningsbolag för upphovsrätt. Som kommissionen angav i denna skrivelse (se punkt 16 ovan) tog domstolen i sin bedömning hänsyn till det förhållandet att klausulerna om ensamrätt i avtalen om ömsesidigt företrädande hade upphävts, dock utan att bolagen för upphovsrätt hade ändrat sitt handlande, vilket gick ut på att neka utländska bolag direkt tillgång till sin repertoar och att endast anförtro förvaltningen av sin repertoar utomlands till det bolag som var etablerat inom territoriet i fråga.

- 60 Kommissionen har vidare på ett tydligt sätt påpekat att enligt ovan nämnda rättspraxis från domstolen kunde i detta sammanhang enbart ett parallellt uppträdande av förvaltningsbolagen för upphovsrätt, som sökandena hade gjort gällande, inte, i brist på bevis om detta, medföra en presumtion om en konkurrensbegränsande samverkan eller ett samordnat förfarande mellan bolagen. Det fanns nämligen en trolig förklaring till detta handlande, som i detta fall bestod i att det i det aktuella systemet för förvaltning av upphovsrätt inte låg i bolagens intresse att bevilja användare i andra medlemsstater direkt tillgång till deras repertoar på grund av de kostnader för förvaltning och kontroll som detta skulle medföra.
- 61 Efter att kommissionen i sitt beslut slutligen hade konstaterat att klagandena i sina synpunkter av den 24 juli 1995 inte hade framfört några nya faktiska eller rättsliga omständigheter som kunde ändra övervägandena i skrivelsen enligt artikel 6, drog den slutsatsen att de förfaranden som förvaltningsbolagen för upphovsrätt ägnade sig åt, och som klagandena åberopade, inte tydde på att det fanns ett avtal eller ett samordnat förfarande mellan dem som stred mot artikel 85.1 i fördraget. I motsats till vad sökandena i övrigt har gjort gällande, har kommissionen således inte överlåtit prövningen av handlingarna i ärendet åt de nationella domstolarna, utan den har i stället dragit slutsatsen att bristen på bevis betyder att det inte föreligger någon konkurrensbegränsande samverkan som strider mot artikel 85.1 i fördraget.
- 62 Sökandena har även, i syfte att styrka att det ifrågasatta beslutet är bristfälligt motiverat, försökt förege att kommissionens undersökning har varit bristfällig. Sökandena har i synnerhet klandrat kommissionen för att den inte har utnyttjat de medel som den förfogar över för att själv undersöka det påtalade handlandet endast på grund av att klagandena inte har försett den med bevis eller konkreta indicier på förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan.
- 63 Förstainstansrätten konstaterar dock att sökandena inte har bestridit att de uppgifter som klagandena har framfört till kommissionen saknar bevisvärde, och att klagandena i detta avseende vare sig har åberopat någon felaktighet i rättstillämpningen eller i bedömningen. Dessutom medgav de vid sammanträdet att de uppgifter som framlagts varken var "tillräckliga [eller] avgörande". Då sökandena

inte har framlagt bevis eller tillräckligt påtagliga indicier för att styrka förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan i strid med artikel 85.1 i fördraget, kan kommissionen inte anses ha brustit i omsorgen vid prövningen av klagomålet endast på grund av att den inte har förordnat om ytterligare åtgärder för bevisupptagning. Förstainstansrätten vill härvid erinra om att enligt fast rättspraxis är kommissionen, när den handlägger ett ärende enligt artikel 3 i förordning nr 17, inte skyldig att företa någon undersökning, utan den skall noggrant undersöka de faktiska och rättsliga omständigheter som klaganden har uppmärksammat den på, för att bedöma om det föreligger ett sådant handlande som kan snedvrída konkurrensen inom den gemensamma marknaden och påverka handeln mellan medlemsstaterna (domstolens dom av den 19 oktober 1995 i mål C-19/93 P, Rendo m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. I-3319, punkt 27, och förstainstansrättens dom av den 18 september 1992 i mål T-24/90, Automec mot kommissionen, domen i det så kallade målet Automec II, Rec. 1992, s. II-2223, punkt 79).

64 Med hänsyn till samtliga omständigheter anser förstainstansrätten att kommissionen har uppfyllt skyldigheten att då den avslår ett klagomål ange skälen till att den noggranna prövningen av de faktiska och rättsliga omständigheter som kommit till dess kännedom genom klagandena inte har fått den att inleda ett förfarande för fastställande av en överträdelse av artikel 85 i fördraget (se domstolens beslut av den 16 september 1997 i mål C-59/96 P, Koelman mot kommissionen, REG 1997, s. I-4809, punkt 42, och förstainstansrättens dom i det ovan nämnda målet Koelman mot kommissionen, punkt 40).

65 Av allt som har anförts ovan följer att talan inte kan bifallas på den grund som avser en bristfällig motivering av det ifrågasatta beslutet.

Grunden avseende ett åsidosättande av artikel 176 i fördraget

Sammanfattning av parternas argumentation

66 Sökandena har gjort gällande att kommissionen, genom att fatta det omtvistade beslutet, har åsidosatt de skyldigheter som åligger den enligt artikel 176 i fördraget.

- 67 För det första anser sökandena att kommissionen genom att fatta det ifrågasatta beslutet har åsidosatt domen Tremblay I, eftersom den inte efter domen företog den undersökning som förstainstansrätten hade anmodat den att göra. I domen avsåg förstainstansrätten i själva verket att sanktionera både den otillräckliga undersökning som föregick beslutet och den bristfälliga motiveringen av detta. Sökandena har av detta dragit slutsatsen att kommissionen, för att uppfylla detta åtminstone implicita föreläggande att agera, borde ha använt de medel som den förfogar över för att göra utredningar.
- 68 För det andra har sökandena klandrat kommissionen för att den fattade det omtvistade beslutet utan att invänta domstolens dom i det överklagade målet Tremblay I, trots att det fanns ett samband mellan förfarandet i överklagandet och förfarandet i detta mål.
- 69 Kommissionen har replikerat att argumentationen att den inte skulle ha följt förstainstansrättens uppmaning genom att inte företa de aktiva utredningar som domen Tremblay I förutsatte är grundad på oriktiga premisser, eftersom förstainstansrätten ogiltigförklarade det omtvistade beslutet i den del det avsåg anmärkningen om en avskärmning av marknaden på grund av att artikel 190 i fördraget hade åsidosatts, inte på grund av en felaktig rättstillämpning. Den anser att det ifrågasatta beslutet, som innehåller samma slutsats som kommissionens beslut av den 12 november 1992 samt därutöver även en motivering enligt artikel 190 i fördraget, inte kan klandras.
- 70 Mot sökandenas argument avseende att kommissionen borde ha inväntat domstolens dom i det överklagade målet Tremblay I, har kommissionen invänt att förfarandet vid domstolen och förfarandet i detta mål har olika föremål, eftersom sökandenas överklagande endast avser den partiella ogiltigförklaringen i domen Tremblay I, och endast i den mån som förstainstansrätten inte ogiltigförklarade

beslutet i den del det innebar ett avslag på andra anmärkningar än de om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan. Kommissionen anser således att den var tvungen att återuppta prövningen av klagomålet i den del det avsåg artikel 85 i fördraget utan att invänta domstolens dom.

- 71 Intervenienten Republiken Frankrike har gjort gällande att domen Tremblay I har vunnit laga kraft i den del den innebär en ogiltigförklaring av kommissionens ursprungliga beslut, eftersom domen inte har överklagats i den delen, och att kommissionen följaktligen enligt artikel 176 i fördraget var skyldig att besvara klagomålet på den punkten. Den anser dessutom att även om det förutsattes att domen Tremblay I hade överklagats i sin helhet, skulle kommissionen ha haft rätt att fatta ett nytt beslut om den ansåg att den förfogade över tillräckligt med uppgifter för detta, eftersom ett överklagande endast under särskilda omständigheter, som inte är relevanta i detta mål, har en suspenderande verkan.

Förstainstansrättens bedömning

- 72 Det skall inledningsvis konstateras att när förstainstansrätten ogiltigförklarar en institutions rättsakt, skall institutionen enligt artikel 176 vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. I detta avseende har både domstolen och förstainstansrätten fastslagit att institutionen, för att anpassa sig till domen och följa den fullt ut, inte bara skall beakta domslutet utan även domskälen, eftersom dessa är oundgängliga för att bestämma den exakta innebörden av domslutet. Det är i själva verket i domskälen som definitionen ges av den exakta ordning som skall anses som olaglig och som de exakta skälen till den konstaterade olagligheten anges, vilka den berörda institutionen måste beakta när den ersätter den ogiltigförklarade rättsakten (domstolens dom av den 26 april 1988 i de förenade målen 97/86, 99/86, 193/86 och 215/86, Asteris m. fl. mot kommissionen, Rec. 1988, s. 2181, punkt 27, och förstainstansrättens dom i det ovan nämnda målet Frederiksen mot parlamentet, punkt 31).
- 73 I detta fall har sökandena till att börja med åberopat att kommissionen har åsidosatt domen Tremblay I, vilken enligt deras mening krävde att kommissionen företog en undersökning. Det skall dock påpekas att det framgår av såväl domslutet

som domskälen till den domen att förstainstansrätten partiellt ogiltigförklarade kommissionens tidigare beslut av den 12 november 1992, eftersom det innebar ett åsidosättande av artikel 190 i fördraget genom att kommissionen inte gav sökandena möjlighet att få reda på skälen till att deras klagomål avslogs i den del som avsåg en avskärmning av marknaden. Denna slutsats innebar således inte att förstainstansrätten vare sig anmodade kommissionen att företa en utredning eller förelade den att agera på detta vis, vilket den inte är behörig att göra vid en legalitetsprövning (se punkt 36 ovan). Eftersom förstainstansrätten i detta mål (se punkt 64 ovan) har konstaterat att kommissionen har uppfyllt skyldigheten enligt artikel 190 i fördraget att motivera sitt beslut beträffande anmärkningen om en avskärmning av marknaden, finns det ingen grund för argumentet att kommissionen skulle ha åsidosatt domen Tremblay I och följaktligen ha åsidosatt artikel 176 i fördraget.

- 74 Vad beträffar argumentet att kommissionen borde ha inväntat domstolens dom i det av sökandena överklagade målet Tremblay I innan den fattade det ifrågasatta beslutet, anser förstainstansrätten att det saknar relevans i detta fall. Det skall nämligen påpekas att överklagandet endast avsåg en partiell ogiltigförklaring av domen Tremblay I, nämligen i den del domen innebar ett ogillande av talan om ogiltigförklaring av kommissionens ursprungliga beslutet i den del detta avsåg anmärkningarna om en överträdelse av artikel 86 i fördraget (se punkt 12 ovan och domstolens ovan nämnda dom av den 24 oktober 1996, Tremblay m. fl. mot kommissionen). Förstainstansrätten konstaterar dock att domen Tremblay I inte har överklagats i den del den innebär en ogiltigförklaring av kommissionens beslut att avslå anmärkningen om en avskärmning av marknaden till följd av en påstådd konkurrensbegränsande samverkan mellan förvaltningsbolagen för upphovsrätt i strid med artikel 85 i fördraget. Eftersom förstainstansrättens dom har vunnit laga kraft i denna del, var kommissionen inte skyldig att invänta domstolens dom för att fatta ett nytt beslut i detta avseende.

- 75 Av dessa omständigheter följer att talan inte kan bifallas på denna grund.

Den tredje grunden avseende ett åsidosättande av fördraget och maktmissbruk

Parternas argument

- 76 Sökandena anser att kommissionen genom sitt handlande har åsidosatt fördraget och gjort sig skyldig till maktmissbruk. Enligt dem har kommissionen, genom att den trots deras uppmaningar frivilligt har underlåtit att företa en utredning i ärendet, eller åtminstone har begränsat sig till en "passiv" utredning, främjat vidmakthållandet av den påstådda konkurrensbegränsande samverkan och därmed eftersträvat andra mål än de i vars syfte den har tilldelats de befogenheter som följer av fördraget (domstolens dom av den 8 juli 1965 i de förenade målen 3/64 och 4/64, *Chambre syndicale de la sidérurgie française m. fl. mot Höga myndigheten*, Rec. 1965, s. 567, dom av den 8 juni 1988 i mål 135/87, *Vlachou mot revisionsrätten*, Rec. 1988, s. 2901, och dom av den 17 januari 1992 i mål C-107/90 P, *Hochbaum mot kommissionen*, Rec. 1992, s. I-157). Sökandena har till stöd för denna grund hänvisat till utdrag från uttalanden som ordföranden för SACEM och GESAC gjorde under en konferens om upphovsrätt som ägde rum i Madrid den 16 och den 17 mars 1992.
- 77 Kommissionen har framhållit att ett påstående om maktmissbruk bara kan tas under övervägande om det, på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter, förefaller som om rättsakten i fråga har beslutats i det enda eller avgörande syftet att uppnå andra mål än de som åberopats eller för att kringgå ett förfarande som särskilt anges i fördraget för att komma till rätta med omständigheter i fall som det föreliggande (domstolens dom av den 5 oktober 1994 i de förenade målen C-133/93, C-300/93 och C-362/93, *Crispoltoni m. fl.*, Rec. 1994, s. I-4863). Det förhållandet att kommissionen i det omtvistade beslutet inte har behandlat de argument som klagandena framförde under utredningen, kan inte i sig utgöra maktmissbruk (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, *Nakajima mot rådet*, Rec. 1981, s. I-2069). I detta fall anser kommissionen att sökandena inte har framfört några uppgifter som styrker påståendet om att kommissionen till förmån för SACEM har underlåtit att företa en utredning eller har företagit en passiv utredning i syfte att skydda en konkurrensbegränsande prissamverkan.
- 78 Republiken Frankrike har inte framfört några egna synpunkter.

Förstainstansrättens bedömning

- 79 Vad för det första beträffar anmärkningen om kommissionens påstådda åsidosättande av fördraget, erinrar förstainstansrätten om att enligt artikel 19 första stycket i protokoll om stadgan för Europeiska gemenskapernas domstol, som med stöd av artikel 46 första stycket i stadgan även gäller för förstainstansrätten, och artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler skall en ansökan innehålla en kortfattad framställning av grunderna. Dessa uppgifter skall vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt svaromål och förstainstansrätten i förekommande fall kan avgöra talan utan ytterligare uppgifter. Det skall därför framgå av ansökan vad grunden för talan består i, vilket innebär att endast ett abstrakt omnämnande av denna inte uppfyller kraven i domstolens stadga och rättegångsreglerna (förstainstansrättens dom av den 12 januari 1995 i mål T-102/92, Viho mot kommissionen, REG 1995, s. II-17, punkt 68).
- 80 I detta fall kan det konstateras att sökandena har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt fördraget, utan att uttryckligen hänvisa till någon bestämmelse som de anser har åsidosatts. I sin ansökan har sökandena nämligen på ett allmänt sett uppgivit att ”den bristfälliga motiveringen, som ofta tjänar till att dölja ett sådant åsidosättande av fördraget som har skett i detta fall, kan ha sitt ursprung i ... en otillräcklig behandling av ärendet” och att ”genom att det förenas med ett åsidosättande av fördraget, utgör kommissionens handlande även maktmissbruk”.
- 81 Förstainstansrätten anser att dessa påståenden, såsom de har formulerats av sökandena, inte ger den möjlighet att med tillräcklig precision bestämma arten av och föremålet för den anmärkning som har riktats mot kommissionen, och än mindre att fastställa vilka bestämmelser som kommissionen skulle ha åsidosatt. Förstainstansrätten konstaterar vidare att sökandenas argumentation inte har givit kommissionen möjlighet att framföra särskilda synpunkter beträffande det påstådda åsidosättandet av fördraget och att faktiskt försvara sina intressen på denna punkt.

82 Under dessa omständigheter skall anmärkningen om kommissionens påstådda åsidosättande av fördraget avvisas.

83 Vad beträffar anmärkningen om maktmissbruk konstaterar förstainstansrätten att sökandena till stöd för sin talan har åberopat utdrag ur ett protokoll från en konferens om upphovsrätt som ägde rum i Madrid den 16 och den 17 mars 1992 (se punkt 55 ovan). Det skall erinras om att förstainstansrätten redan i den ovan nämnda domen Tremblay I fastslog att den i dessa utdrag inte kunde finna de uppgifter som var nödvändiga för att den skulle kunna sluta sig till att det förelåg maktmissbruk (se punkt 92 i domen). Härav följer att talan inte kan bifallas på denna grund.

84 Av allt som har anförts ovan följer att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

85 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet och kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, skall sökandena ersätta rättegångskostnaderna.

86 Republiken Frankrike, som har intervenerat i målet, skall dock med stöd av artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökandena skall ersätta rättegångskostnaderna.**
- 3) **Republiken Frankrike skall bära sina egna rättegångskostnader.**

Bellamy

Kalogeropoulos

Cooke

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 november 1997.

H. Jung

A. Kalogeropoulos

Justitiesekreterare

Ordförande